

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 sierpnia 2014r. (data prezentaty Sądu) powód Z. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 25.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę, będącą następstwem śmierci jego brata R. K. w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 22 września 1999r. a nadto o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 22 września 1999r. ok. godz. 4.30 w K. kierujący ciągnikiem siodłowym marki J., nr rej. (...) B. J. stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na przeciwległy pas jezdni i zderzył się z jadącym z przeciwka samochodem osobowym marki F. (...), nr rej. (...), którym kierował brat powoda R. K., który w wyniku doznanych obrażeń poniósł śmierć na miejscu wypadku. Powód podał, że pojazd sprawcy szkody posiadał obowiązkowe ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) u pozwanego, nr polisy (...).

Powód wskazał, że w dniu 14 lipca 2014r. wystąpił do pozwanego z roszczeniem o zapłatę zadośćuczynienia. Decyzją z dnia 29 lipca 2014r. pozwany odmówił uwzględnienia roszczenia powoda. W konsekwencji powód dochodzi zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 tj. z tytułu naruszenia dóbr osobistych za śmierć osoby bliskiej. Podkreślił, że w wyniku zdarzenia z dnia 22 września 1999r. zostały naruszone jego dobra osobiste poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych oraz dobra osobiste do życia w pełnej rodzinie.

(pozew k. 1-7)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany nie kwestionował swojej legitymacji biernej w sprawie, jak również zasady odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 22 września 1999r., wskazując, że kierujący pojazdem podlegał ochronie ubezpieczeniowej pozwanego na podstawie zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia OC. Zakwestionował natomiast istnienie podstaw prawnych do dochodzenia zadośćuczynienia po śmierci osoby najbliższej w oparciu o art. 448 k.c. w odniesieniu do zdarzeń, które miały miejsce przed wprowadzeniem do k.c. art. 446 § 4. Zakwestionował możliwość dochodzenia zadośćuczynienia z tytułu krzywdy spowodowanej śmiercią najbliższego członka rodziny, jeżeli wypadek miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008r., bowiem przepis art. 446 § 4 k.c. w dacie zdarzenia nie obowiązywał. Pozwany zakwestionował również możliwość dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c., bowiem, zdaniem pozwanego, uprawnionym do dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie w/w przepisów jest wyłącznie osoba bezpośrednio poszkodowana oraz zakwestionował prawidłowość poglądu SN wyrażonego w uchwałach z dnia 13 lipca 2011r., III CZP 32/11 oraz z dnia 22 października 2010r., III CZP 76/10, dopuszczającego stosowanie w/w przepisów w analogicznych przypadkach.

Odnosząc się do żądanej kwoty zadośćuczynienia, pozwany podniósł, iż jest ona rażąco wygórowana, bowiem od śmierci brata powoda upłynęło już 15 lat, który to czas spowodował wyciszenie emocji i powrót do normalnego życia. Pozwany zakwestionował także żądanie odsetek od daty wskazanej w pozwie, podnosząc, że w przypadku uwzględnienia powództwa odsetki winny być zasądzone najwcześniej od daty wyrokowania.

(odpowiedź na pozew k. 29-34)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 września 1999r. ok. godz. 4.30 w K. doszło do wypadku – kierujący ciągnikiem siodłowym marki J., nr rej. (...) B. J. stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na przeciwległy pas jezdni i zderzył się z jadącym z przeciwka

samochodem osobowym marki F. (...), nr rej. (...), którym kierował R. K. (brat powoda). R. K. w wyniku doznanych obrażeń poniósł śmierć na miejscu wypadku.

(bezsporne; kopia odpisu skróconego aktu zgonu k. 12)

Pojazd sprawcy szkody w dacie zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

(bezsporne)

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2000r., sygn. akt II K 188/00, Sąd Rejonowy wD. uznał B. J. za winnego zarzucanego mu czynu tj. występku z art. 177 § 2 Kodeksu karnego i skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby wynoszący 5 lat.

(bezsporne; kopia wyroku k. 11)

Zmarły R. K. był młodszym o 12 lat bratem powoda. Z uwagi na różnicę wieku to powód na równi z rodzicami zajmował się młodszym bratem, opiekował się nim i pomagał w jego wychowaniu, szczególnie kiedy ojciec powoda, pracujący jako zawodowy kierowca, był nieobecny w domu. Razem pracowali w gospodarstwie rolnym swoich rodziców, spędzali wolny czas, wspólnie spacerowali po lasach, zbierali grzyby i poroża jeleni. Relacje powoda z bratem były bardzo bliskie, utrzymywali kontakt również po tym, jak powód wyprowadził się z domu rodzinnego i zamieszkał ze swoją żoną w K.. R. K. regularnie odwiedzał powoda i jego rodzinę, a powód w miarę wolnego czasu pomagał mu w pracy.

Powód po odebraniu wiadomości o śmierci brata zachowywał się bardzo emocjonalnie, rozplakał się i nie mógł w to uwierzyć. Nie był w stanie pojechać na miejsce zdarzenia. Odebrał jednak zwłoki brata z kostnicy i do chwili obecnej przeżywa widok zmarłego brata. Po śmierci brata zamknął się w sobie, przez ok. rok czasu miał problemy ze snem i jedzeniem i nie chciał rozmawiać o zdarzeniu.

Obecnie, pomimo upływu czasu, powód nadal odczuwa brak brata, tęskni za nim i ma poczucie straty. Regularnie odwiedza na cmentarzu grób brata, a fotografia zmarłego R. K. nadal stoi na wyróżnionym miejscu w mieszkaniu powoda.

(zeznania świadka M. K. – k. 66-67v akt sprawy I Cps 17/15 SR w Krośnie; zeznania powoda – k. 68-68v akt sprawy I Cps 17/15 SR w Krośnie)

Między powodem a R. K. pomimo różnicy wieku istniała silna więź emocjonalna wynikająca z ich wspólnego genetycznego i społecznego dziedzictwa, doświadczeń rodzinnych i wspólnych wartości kulturowych, polegająca na wzajemnym towarzyszeniu i wsparciu emocjonalnym. Powód jako najstarszy z rodzeństwa opiekował się młodszym bratem, bawił się z nim, spędzali razem zarówno czas wolny jak i ten poświęcony wspólnej pracy w polu. Powód pomagał młodszemu bratu w pracy, udzielał gościny, nie było między nimi konfliktów.

Po śmierci brata powód przeżywał intensywną żalobę, przeszedł przez wszystkie jej etapy i proces ten zakończył. Żaloba trwała u niego dłużej niż rok, lecz mniej niż 2 lata. Obecnie powód pogodził się ze śmiercią brata, mimo że wspomnienia z nią związane są nadal żywe, towarzyszy im żal i smutek, lecz nie wywołują one u powoda adekwatnie silnych reakcji emocjonalnych.

Śmierć brata spowodowała zmianę sposobu życia powoda i wpłynęła na osłabienie jego aktywności życiowej, szczególnie w pierwszym okresie przeżywania przez niego żaloby, kiedy często popadał w przygnębienie, miał problemy z apetytem, zaczął palić papierosy. Wrócił jednak do pracy, chciał być między ludźmi i w ten sposób radził sobie ze stresem po śmierci brata. Nie sposób natomiast stwierdzić jednoznacznie, czy śmierć brata spowodowała zmianę osobowości powoda z uwagi na upływ ponad 18 lat od daty zdarzenia; stwierdzone u powoda symptomy nerwicowe są skutkiem zaburzenia równowagi nerwowej spowodowanej przez urazy psychiczne, a nagła

i niespodziewana śmierć brata była takim urazem i miała w tym zakresie wpływ na osobowość powoda większy niż pozostałe traumatyczne zdarzenia, które miały miejsce w późniejszym czasie.

Po śmierci brata powoda dotyczyły z jednej strony przeżywanie żałoby po stracie bliskiej osoby – obniżony depresyjny nastrój, zaburzenia apetytu, zaburzenia nerwicowe, przygnębienie, płaczliwość, a z drugiej strony dążenie do kontaktów społecznych, docenienie własnego życia, poczucie nadmiernego obowiązku i odpowiedzialności za innych, pielęgnowanie pamięci o zmarłym, a nawet chęć przejęcia jego roli (zmarły jako najmłodszy brat miał się opiekować rodzicami, a po jego śmierci powód deklaruje powrót do rodzinnego domu i opiekę nad ojcem). Rokowania co do poprawy kondycji psychicznej powoda są pomyślne – powód ma wysokie poczucie własnej skuteczności oraz satysfakcji z życia.

(opinia biegłego psychologa k. 176-184)

Pismem z dnia 14 lipca 2014r., doręczonym w dniu 16 lipca 2014r., pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek śmierci R. K. – w terminie 30 dni od doręczenia wezwania. Pismem z dnia 29 lipca 2014r. pozwany odmówił uznania roszczenia powoda i wypłaty zadośćuczynienia.

(wezwanie do zapłaty k. 18-20; potwierdzenie doręczenia k. 20v; pismo pozwanego k. 22)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów i kopii dokumentów, które w całości uznać należy za wiarygodne, gdyż ich rzetelność i prawdziwość nie była przez strony kwestionowana, w oparciu o okoliczności między stronami bezsporne oraz na podstawie zeznań powoda stosownie do art. 299 i nast. k.p.c. i świadka M. K., bowiem były one spójne, logiczne, korespondowały ze sobą oraz z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Stan faktyczny Sąd ustalił również na podstawie opinii biegłego sądowego psychologa S. P., albowiem opinia jest rzeczowa, wyczerpująca i logicznie uzasadniona. Nie była też w jakimkolwiek zakresie kwestionowana przez strony postępowania. Opinia ta stanowiła zatem pełnowartościowy dowód w sprawie umożliwiający poczynienie na jej podstawie niezbędnych ustaleń.

Sąd nie poczynił ustaleń faktycznych na podstawie opinii zasadniczej biegłej sądowej psycholog A. F. z dnia 28 listopada 2015r. (k. 110-112) jak również opinii uzupełniających tej biegłej (k. 127-128, k. 152-153), bowiem opinia zasadnicza została zakwestionowana w całości przez pozwanego, a w opiniach uzupełniających biegła nie ustosunkowała się do zarzutów pozwanego do w/w opinii. W konsekwencji opinie te nie miały wartości dowodowej w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (ubezpieczony). Zgodnie z § 4 tego przepisu uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Do ustalenia pojęcia szkody i zakresu odszkodowania zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego.

Również na mocy z art. 34 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.; dalej: ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych), odszkodowanie z ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów przysługuje jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź

też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl art. 19 ust. 1 wyżej powołanej ustawy, uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem obowiązkowym, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § kc także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (tj. przed nowelizacją kodeksu cywilnego) wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (por. uchwała SN z 13.07.2011 r., III CZP 32/11).

Wobec tego, iż w niniejszej sprawie zdarzenie powodujące szkodę zdarzyło się w stanie prawnym przed wejściem w życie nowelizacji kodeksu cywilnego z dnia 30 maja 2008 r., tj. przed dniem 2 sierpnia 2008 r., do roszczeń powoda o zadośćuczynienie za śmierć osoby bliskiej zastosowanie znajdzie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., jako że więź rodzinna może być uznana za dobro osobiste członka rodziny zmarłego (por. wyrok SN z 14 stycznia 2010 IV CSK 307/09, uchwała z 22 października 2010 r. III CZP 76/10, wyrok z 11 maja 2011 I CSK 621/10, uchwała z 13 lipca 2011 III CZP 32/11).

Sąd Najwyższy stanowczo podkreślał, że katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty, a zakresem stosowania art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. Do katalogu dóbr osobistych od dawna zaliczano m.in. prawo do planowania rodziny, tradycję rodzinną, pamięć o osobie zmarłej. Trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych. Więzy te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej. Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Jednocześnie podkreślić należy, iż nie każdą więź rodzinną należy automatycznie zakwalifikować do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką której zerwanie powoduje ból, cierpienie oraz rodzi poczucie krzywdy.

Sąd uznał, iż więź rodzinna i emocjonalna łącząca powoda ze zmarłym bratem R. K. jest dobrem osobistym, które pozostaje pod ochroną, stąd też jego roszczenie jest uzasadnione co do zasady i może być dochodzone na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c.

Sąd doszedł do przekonania, iż powodowi należy się zadośćuczynienie w żądanej przez niego wysokości. Jak wynika bowiem z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań samego powoda oraz świadka M. K., relacje powoda z jego zmarłym bratem były bardzo bliskie. Z uwagi na różnicę wieku to powód na równi z rodzicami zajmował się młodszym bratem, opiekował się nim i pomagał w jego wychowaniu, razem pracowali w gospodarstwie rolnym swoich rodziców, spędzali wolny czas, utrzymywali kontakt również po tym, jak powód wyprowadził się z domu rodzinnego. R. K. regularnie odwiedzał powoda i jego rodzinę, a powód w miarę wolnego czasu pomagał mu w pracy.

Podkreślenia również wymaga, iż, jak wynika z opinii biegłego psychologa, po śmierci brata powód przeżywał intensywną żalobę, która trwała dłużej niż rok. Śmierć brata spowodowała zmianę sposobu życia powoda i wpłynęła na osłabienie jego aktywności życiowej, szczególnie w pierwszym okresie przeżywania przez niego żaloby, kiedy często popadał w przygnębienie, miał problemy z apetytem, zaczął palić papierosy. Ponadto stwierdzone u powoda symptomy nerwicowe niewątpliwie są skutkiem zaburzenia równowagi nerwowej spowodowanej przez urazy psychiczne, a nagła i niespodziewana śmierć brata była takim urazem i miała w tym zakresie wpływ na osobowość powoda większy niż pozostałe traumatyczne zdarzenia, które miały miejsce w późniejszym czasie. Obecnie, pomimo upływu ponad 18 lat od śmierci brata, powód nadal odczuwa jego brak, tęskni z nim i ma poczucie straty.

Wobec powyższego Sąd ocenił, iż dochodzona pozwem kwota 25.000 zł odpowiada rozmiarom doznanej przez powoda krzywdy oraz stanowić będzie odczuwalną wartość z punktu widzenia gospodarki rynkowej. Rozstrzygając o wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, Sąd uwzględnił natężenie doznań powoda, poczucie osamotnienia, wstrząs psychiczny

wywołany śmiercią brata, intensywność więzi emocjonalnej łączącej braci, która to więź została w sposób nagły i dramatyczny przerwana przez sprawcę wypadku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie żądania zasądzenia odsetek ustawowych Sąd oparł na treści art. 481 § 1 i 2 k.c. Nie zasługiwało jednak na uwzględnienie żądanie odsetek od dnia wskazanego w pozwie.

Sąd zważył, że z uwagi na specyficzny charakter roszczeń wywodzących się z odpowiedzialności deliktowej data, od której należą się odsetki za opóźnienie z przedmiotowego tytułu jest jednak sporna. Według niektórych orzeczeń zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę jest wymagalne dopiero z dniem wyrokowania przez sąd (art. 316 kpc). Zobowiązany zatem dopiero od tego dnia pozostaje w opóźnieniu w zapłacie zasądzanego zadośćuczynienia i tym samym dopiero od tego dnia należą się od niego odsetki za opóźnienie (por. wyroki Sądu Najwyższego z 8.12.1997 r., I CKN 361/97, z dnia 20.03.1998 r., II CKN 650/97, z dnia 4.09.1998 r., II CKN 875/97, z dnia 9.09.199 r. II CKN 477/98). W innych orzeczeniach przyjmuje się natomiast, że zadośćuczynienie za krzywdę zobowiązany ma zapłacić niezwłocznie po wezwaniu uprawnionego (art. 455 kc), a w przypadku ubezpieczyciela po upływie 30 dni od tej daty, w związku z czym odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia powinny być zasądzone od dnia, w którym zobowiązany ma zadośćuczynienie zapłacić (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18.09.1970 r., II PR 257/70, z dnia 12.07.2002 r., V CKN 1114/00, z dnia 18.02.2010 r., II CSK 434/09).

W ocenie Sądu Rejonowego wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się jednak różnie kształtować w zależności od okoliczności danej sprawy i kwestia ta nie może być rozstrzygnięta in abstracto.

Wysokość krzywdy może bowiem zmieniać się w czasie. Różna zatem w miarę upływu czasu może być też wysokość należnego zadośćuczynienia, a w konsekwencji początek opóźnienia w jego zapłacie może wiązać się z różnymi datami. Odsetki te powinny być zatem zasądzone zgodnie z żądaniem powoda od jednej ze wskazanych dat, o ile tylko w toku postępowania zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście powodowi się należała tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18.02.2011 r., I CSK 243/10).

Jeżeli natomiast sąd ustali, że zadośćuczynienie w rozmiarze odpowiadającym sumie dochodzonej przez powoda należy się od dnia wyrokowania, odsetki od zasądzanego w takim przypadku zadośćuczynienia mogą należeć się dopiero od dnia wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18.02.2011 r., I CSK 243/10, z dnia 25.04.2014 r., II CSK 436/13). Zadośćuczynienie z racji swoich funkcji kompensacyjnych jest bowiem świadczeniem, którego wysokość zależna jest od rozmiaru krzywdy oraz warunków i cen obowiązujących w dacie jego zgłoszenia i ustalenia, wobec czego skoro ustaleniu zakresu krzywdy dokonano w toku procesu, to zasadnym jest zasądzenie odsetek od daty, gdy wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia zostały ustalone (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1.07.2015 r., I ACA 87/15).

Wskazać również należy, że przyjęcie zasady, iż krzywdę ustala się według wartości na datę orzekania o zadośćuczynieniu uzasadnia przyjęcie, że wierzyciel nie ponosi negatywnych skutków spadku wartości pieniądza w okresie od wymagalności zobowiązania do orzekania o obowiązku zapłaty przez dłużnika, zapewnia zatem pełną kompensatę i odsetki należą się od daty wyrokowania (por. dotyczący odszkodowania wyrok Sądu Najwyższego z 14.03.2014 r., III CSK 152/13).

Mając na uwadze powyższe, Sąd ocenił, iż w przedmiotowej sprawie właściwe było przyznanie powodowi przez Sąd Rejonowy odsetek ustawowych dopiero od dnia wyrokowania. Krzywda w rozmiarze odpowiadającym zasądzonemu zadośćuczynieniu została bowiem ustalona dopiero na dzień wyrokowania. Po przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego, w tym przesłuchaniu świadka i powoda oraz sporządzeniu opinii przez biegłych sądowych, zostały ujawnione okoliczności pozwalające na określenie rozmiarów cierpienia powstałego u powoda w związku ze śmiercią jego brata.

Podnieść również należy, że na mocy art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd dokonując oceny rozmiaru

cierpień powoda musiał uwzględnić ich stan na datę orzekania, czyli również te cierpienia mające wpływ na rozmiar krzywdy, które wystąpiły po dacie wniesienia pozwu w toku całego procesu. Tak więc oceniając rozmiar krzywdy sąd musiał uwzględnić całokształt okoliczności sprawy występujących od daty wypadku do daty wyrokowania. W okolicznościach niniejszej sprawy, co oczywiste, skoro rozmiar szkody (tu: niemajątkowej) ustalany był wg stanu z daty wyrokowania odsetki za opóźnienie nie mogły być naliczane z przyczyn jak wyżej za okres wcześniejszy.

Dlatego też, Sąd zasądził na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 5 21 marca 2018r., a więc od daty wyrokowania. Żądanie odsetek za okres wcześniejszy podlegało natomiast oddaleniu.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1. i 2. wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art.100 zd. 2 k.p.c., nakładając jedynie na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, uznając, że powódka uległ tylko, co do nieznaczącej części swego żądania. Mając zatem na względzie powyższe, Sąd obciążył pozwanego kosztami procesu poniesionymi przez powoda, zasądzając od pozwanego na jego rzecz kwotę 3667 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 1250 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika powoda – radcy prawnego w kwocie 2400 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) oraz 17 zł tytułem poniesionych opłat skarbowych od pełnomocnictwa.

Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla W. M. kwotę 591,61 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych jak w punkcie 4. wyroku stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2010, Nr 90, poz. 594) w zw. z art. 100 k.p.c.

SSR Ewa Uchman

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

SSR Ewa Uchman